
Húsvét VII. hete

Szombat

ApCsel 28,16-20.30-31 ■ Jn 21,20-25

„Te csak kövess engem!”

Akik a Szentlélekben az Úr iránti szeretet teljességére jutottak, azok Szent Pálhoz hasonlóan bilincset viselnek, ha láthatatlanul is, s bizonyos értelemben egészen egyedül, kizárólag az Úrral vannak.

Szent Pál hiába tisztázta magát a római zsidó-keresztények előtt, mégis erről számolt be Timóteusnak: *„Első védekezésem alkalmával senki sem állt a pártomra, mindenki cserben hagyott.”* Szent Péter kíváncsiságára, mellyel a szeretett tanítvány sorsa iránt érdeklődik, az Úr ezt válaszolja: most már nem kell senkivel és semmivel törődnöd, csak azzal, hogy követésemben kitartva egészen hasonulj hozzám.

Az ilyen bilincset viselő, magára hagyott és mindenkitől elszakított keresztény lélek kitartása és áldozata, Jézussal megélt magánya – mely előbb embertelen, később azonban édessé válik – új Pünkösöd berobbanása lesz a világra, a Szentlélek sajátos eljövetele.

Ez a magány, az Úrhoz való kizárólagos tartozás azonban nem jelent bezárkózást és elszigetelődést. Az Úr követésének egyre bensőbbé válásával párhuzamosan egyre szélesebbre kell tárunk szívünk kapuját, ahogy Pálról olvassuk: *Rómában két álló esztendeig maradt bérelt szállásán. Mindenkit fogadott, aki csak fölkereste. Hirdette nekik az Isten országát, és bátran, akadálytalanul tanított Urunkról, Jézus Krisztusról.*

Miközben mozgásteret fokozatosan szűkült, cselekvési lehetőségei egyre korlátozottabbak lettek, belülről egyre szorosabban és kizárólagosabban kapcsolódott Krisztushoz, és annál bátrabban és akadálytalanabban tanított Jézusról, egyre nagyobb belső szabadságban. Többé már nem jár-kelel a világban, hanem őt keresik fel, ő pedig fogadja, elfogadja, befogadja azokat, akik hozzá jönnek, s Krisztussal való azonosságának egyre nagyobb mélységével ajándékozza meg őket.

Halálának pillanata pedig ahhoz hasonlít, mint amikor a nárdusolajat tartalmazó edényt összetörik, s a ház – az Egyház – betelik a kenet illatával, a Szentlélek jelenlétével. Pál megtérése is titokzatosan egy ilyen edény összetörése által indult el: Szent István diakónusnak, az Egyház első vértanújának halálából kapta meg a Szentlélek világosságát és erejét.

Az ő halála viszont a már világméretűvé vált Egyháznak szül új és új apostolokat.